

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA pesetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50

LA CAIXA DELS SOLDATS

	Pesetas
Socorro al soldat <i>Fructuós Ramón Bastida</i> , del Regiment Infanteria Vizcaya, núm. 51; pateix del pit.—Viu: Carrer de la Creu. (Tarrassa).....	20
Socorro al soldat <i>Joan Durán Comellas</i> , del Regiment de la Princesa, núm. 4; pateix de disenteria.—Viu: Carrer de Buenos-Aires. (Castell-bisbal).....	30
	50
Existència en 5 de Juny	295
Existència avuy	245

LA CRISIS DEL SINGLOT

N Cánovas ha imitat als personatjes de las comedias antiguas: «Hace que se va y vuelve.»

Tal ha sigut l'última crisis: un pas de comedia.

Pero un pas de comedia sense solta, ab lo teló de boca firat, sense deixarse veure á ningú lo que ocurría darrera de la tela, y procurant que no arribessin al públich

pagano 'ls conceptes ni la mes mínima paraula dels interlocutors que han intervingut en l'obra.

Quan s'ha tirat teló algú ha dit com en Tony Grice de bona memoria:—Senyors: aixó es res.

Y en efecte: ha reaparegut l'olímpich D. Anton rodejat del mateix personal de la companyia conservadora que té al seu cárrech las representacions, desde l'home de las bofetadas al microscòpich Castellano repantigat en la poltrona ultramarina convertida en una basseta.

Los mateixos gossos ab los mateixos collars. Y segueixi la broma.

En tots los paissos del mon regits pel sistema parlamentari las crissis políticas se determinan per fets ó per motius mes ó menos poderosos, pero sempre clars y transparents, que passen á ser desde 'ls primers instantes del domini públich.

La falta de apoyo en la mayoría de algun dels dos cossos colegisladors; la necessitat imposada per la marxa dels aconeximents de imprimir á la política un cambi radical renyit ab los antecedents ó ab lo criteri del govern dimissionari, ó quan no altra cosa, la circumstancia de surgir alguna diferencia irreductible entre 'ls ministres. Aquests son, ordinariament, los motius que ocasionan una crisis.

Pero aquí á Espanya las crisis son artificiosas, com es artificios tot lo que 'ns rodeja. De tal arbre, tal fruyt. Aixís avuy ignorém las causas verdaderas de l'última caparrada de 'n Cánovas, fins al extrém de no ser ningú capás d'explicar los motius que van induhirlo á dimitir, ni las causas que avuy lo mouhen á continuar. Si no existían aquells motius ¿á qué presentar la dimissió? Y si realment existeixen ¿á qué recullirla, y seguir manant com si tal cosa?

D. ALFRED CALDERÓN,

representant de LA CAMPANA DE GRACIA en l'Assamblea nacional republicana.

Las Corts acabavan de donarli tot lo que volia: bills de indemnitat per las infinitas ilegalitats y transgressions comesas durant lo periodo de la seva dictadura, y tots los medis pera seguir cometentlas en lo successiu, sense necessitat de sufrir á cada punt los embats parlamentaris. La minoría fusionista apartada de las Corts acabava de facilitarli l'obtenció de aquest gran número de facultats extraordinarias. Ell sol se posava en condicions de tallar lo bacallá. Per aquí, donchs, no podia sobrevénir la crisis.

Respecte á la manera de gobernar, menos encare. D. Anton apropiantse todas las soluciones, y posantlas todas en planta, lo mateix las propias que las agenas, no es home que tinga de apurarse per res. Ab la mateixa ploma firmará un decret imposant la guerra á tot tránsit per conseguir la pau, que un altre establí las reformas que signifícan lo desitj de una transacció ab los insurgents de Cuba. Lo mateix procurarà fer servir l'espasa de 'n Weyler per arma de combat, que de raspador pera borrar conceptes y compromisos escrits ab anterioritat. Tampoch per aquest costat podia sobrevénir la crisis.

Menos encare pel cantó de las divergencias internas en lo ministeri. En tot govern canovi, ell mana y 'ls ministres obeheixen. D. Anton es la lloca y 'ls ministres

tres els pollets. La lloca 'ls ha tret de l'ou y tots el segueixen contents ab tal de que 'ls deixi espicossar. Bona proba de la seva autoritat indiscutible es lo fet de haver presentat la dimissió del ministeri de una manera sopitada y sense pendres la pena de consultar als seus companys. Tot ministre de un govern canovi, desde 'l moment que li posan la menjadora á la gavia, ja sab que ha de fer com lo lloro del portugués del quento: anar ahont lo portin.

Donats aquests antecedents ¿cóm se justifica l'existència de la última crisis?...

Casi m'atreveixo á aconsellar á D. Anton que quan li dirigeixin aquesta pregunta respongui de la següent manera:

—Senyors, jo que soch un sabi en tot, inclús en fisiología, havia observat que 'ls meus amichs estavan tan aferrussats á las viandas del pressupost, que á la major part d'ell els havia agafat singlot. ¡Pobrets!... Quina pena feyan! En aquesta situació se 'm va ocorre donarlos 'hi un susto, á veure si 'ls hi passaria. Y tal dit tal fet. Anunciar la crisis ha sigut lo mateix que posar oli en un llum. Y una vegada lograt lo que 'm proposava, torno á asseure'm á la presidencia de la taula, y que continuhi 'l tiberi.

Pero la crisis, ab tots los seus incidents ha produhit un verdader desgabell en lo camp de la monarquia restaurada.

A Palacio han anat compareixent los homes més importants dels partits y alguns dels prínceps de la milicia més ficats en lo joch de las intrigas.

Únicament s'ha prescindit del consell del home de la daga florentina. Y aixó que no feya pas molts dias que 'n Silvela demanava la intervenció de la regia prerrogativa, com á únich remey als mals de la patria y als badalls de gana de la gent que 'l segueixen. Y ell precisament es l'únich á qui no han cridat. Aspirant perpetuo á matador se vá fent vell y no li concedeixen l'alternativa. Quan se 'n recordin ja no li quedarán ni quatre pels per subjectarse 'l monyo.

Los prínceps de la milicia per la seva part res tenen que agrahir á D. Anton, qu'en diverses ocasions ha tingut l'atreuiment de rifarse'ls ab tot lo salero del mon. Y á pesar de tot, després d'evacuada la seva consulta, D. Anton continúa remenan las cireras. La gran sort es que segueixen espasas á proba de desaires.

Pero l'espectacle més bonich es el que están donant los fusionistas. Ells ja s'menjavan la poma, y aquesta se 'ls ha tornat un codony vert, tan aspre, que al clavarhi las dents s'han quedat fent las més extravagants ganyotas.

—D. Práxedes ens ha enganyat!... —cridan exhalant la rabia que tenen dintre del cos.

Suposan—y potser tinguin rahó sobrada—que l'home del tupé, constant en lo cumpliment fidel del pacte del Pardo, va aconsellar la continuació de D. Anton en lo poder. Perque—diuhen—si 'l nostre jefe hagués volgut no tenia mes qu'estrenyer la ma, y peix al cove.

Y están que trinan y á punt d'enviarho tot al botavant. No es fácil que ho fassin... perque ¿quin remey els queda mes que picar de peus y ballar de gana?

SEMANA DE CORPUS

Los gegants d' Espanya